

STER REN REGEN

Het meisje dat hij jaren geleden
kwijtraakte, verschijnt weer in
zijn leven

COLLEEN HOOVER

STERRENREGEN

Colleen Hoover

STERRENREGEN

Uitgeverij Zomer & Keuning

Dit boek is opgedragen aan mijn man en zonen, voor hun eideloze, onbaatzuchtige steun.

ISBN 978 94 0190 268 7
ISBN e-book 978 94 0190 269 4
NUR 340

© Uitgeverij Zomer & Keuning, 2014
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Losing Hope*
© Colleen Hoover, 2013

This edition is published by arrangement with the original publisher, Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam, in association with Dystel & Goderich Literary Management, One Union Square West, New York, United States of America.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Riverside Studio, Julie Bergen
Omslagfoto Shutterstock/Kiselev Andrey Valerevich

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Hoofdstuk 1

Mijn hartslag geeft aan dat ik gewoon weg moet lopen. Les heeft me er meer dan eens aan herinnerd dat ik er niks mee te maken heb. Maar ze is nog nooit een broer geweest. Ze weet niet hoe moeilijk het is om het te laten voor wat het is en er niks mee te maken te krijgen. Dat is waarom die hufter op dit moment boven aan mijn prioriteitenlijstje staat.

Ik laat mijn handen in de kontzakken van mijn spijkerbroek glijden en hoop in godsnaam dat ik ze daar kan houden. Ik sta achter de bank naar hem te kijken. Ik weet niet hoelang het zal duren voordat hij doorheeft dat ik er ben. Gezien hoe hij die meid vasthoudt die op zijn schoot zit, betwijfel ik of hij het snel doorkrijgt. Ik blijf enkele minuten achter ze staan terwijl het feestje om ons heen doorgaat, en niemand heeft door dat ik slechts een fractie verwijderd ben van doordraaien. Ik wil mijn telefoon pakken om bewijs te verzamelen, maar dat kan ik Les niet aandoen. Dat wil ze helemaal niet zien.

‘Hé,’ zeg ik eindelijk. Ik kan niet langer stil blijven. Als ik nog een keer moet aanzien dat hij met zijn hand langs de borst gaat van dat wijf zonder respect voor zijn relatie met Les, dan ruk ik z’n hand letterlijk van z’n lichaam.

Grayson trekt zijn mond van de hare, tipt zijn hoofd achterover en kijkt me aan met een doodse blik. Ik zie de angst in zijn ogen wanneer hij eindelijk beseft dat de laatste persoon die hij dacht hier te zullen zien, daadwerkelijk is komen opdagen.

‘Holder,’ zegt hij, en hij duwt het meisje van zijn schoot. Hij staat razendsnel op, maar kan amper op zijn benen blijven staan. Hij kijkt me smekend aan en wijst naar het meisje, dat haar klei-

ne rokje, het mag net een naam hebben, rechttrekt. ‘Dit is... Het is niet wat het lijkt.’

Ik haal mijn handen uit mijn kontzakken en sla ze over elkaar voor mijn borst. Mijn hand is nu dichterbij hem en ik bal hem tot een vuist, wetend hoe goed het zou voelen om die op zijn smoel te rammen.

Ik kijk naar de grond en haal diep adem. En nog eens. En nog een keertje voor de show, omdat ik er echt van geniet hoe hij zich doodschaamt. Ik schud mijn hoofd en kijk hem in zijn ogen. ‘Geef me je telefoon.’

Zijn verwarde blik zou komisch zijn als ik niet zo pissig was. Hij lacht en doet een stap achteruit, maar botst tegen de salontafel aan. Hij vangt zichzelf op door zijn hand tegen het glazen tafelblad te duwen en gaat daarna weer rechtop staan. ‘Pak je eigen kuttelefoon maar,’ mompelt hij. Hij kijkt me niet meer aan terwijl hij om de salontafel heen manoeuvreert. Ik loop kalmpjes om de bank heen om hem tegen te houden en steek mijn hand uit.

‘Geef me je telefoon, Grayson. Nu.’

Ik ben qua formaat niet echt in het voordeel, omdat we ongeveer dezelfde bouw hebben. Maar ik ben zeker in het voordeel als je mijn woede meetelt, en Grayson kan dat duidelijk merken. Hij doet een stap achteruit, wat niet zo slim is, aangezien hij zichzelf regelrecht in een hoek van de kamer positioneert. Hij graait wat in zijn broekzak en haalt eindelijk zijn telefoon tevoorschijn.

‘Waar heb je in vredesnaam mijn telefoon voor nodig?’ vraagt hij.

Ik graai hem uit zijn handen en tik Les’ nummer in zonder verbinding te maken. Ik geef hem weer terug. ‘Bel haar. Vertel haar wat voor klootzak je bent en maak er een eind aan.’

Grayson kijkt naar zijn telefoon en daarna weer naar mij. ‘Flikker toch op,’ zegt hij met consumptie.

Ik haal nog eens diep adem om te kalmeren, draai mijn nek en klem mijn kaken op elkaar. Wanneer dat niet helpt om de neiging te onderdrukken om hem te laten bloeden, reik ik vooruit,

grijp de kraag van zijn overhemd en beuk hem hard tegen de muur, en ondertussen pin ik zijn nek vast met mijn onderarm. Ik help mezelf herinneren dat als ik hem in elkaar sla voordat hij gebeld heeft, mijn kalmte van de afgelopen tien minuten voor niets is geweest.

Mijn tanden zitten muurvast op elkaar, mijn kaken zijn gespannen en mijn hart klopt in mijn hoofd. Ik heb nog nooit iemand zo gehaat. Als ik eraan denk wat ik hem nu aan zou kunnen doen, word ik daar zelfs een beetje bang van.

Ik kijk hem streng in de ogen en laat hem weten wat er zich in de komende paar minuten gaat afspelen. ‘Grayson,’ zeg ik met mijn tanden stijf op elkaar. ‘Tenzij jij ook wilt wat ik echt graag met je wil gaan doen, zet je nu je telefoon aan je oor, bel je mijn zus en zet je er een punt achter. Daarna hang je op en praat je nooit meer met haar.’ Ik duw mijn arm harder tegen zijn nek en zie dat door het zuurstofgebrek zijn gezicht nog roder wordt dan zijn hemd.

‘Prima joh,’ protesteert hij, en hij probeert zichzelf te bevrijden uit de greep die ik op hem heb. Ik wacht totdat hij naar de telefoon kijkt en belt voordat ik hem loslaat. Hij houdt de telefoon tegen zijn oor en blijft me aankijken terwijl we allebei stilstaan en wachten tot Les opneemt.

Ik weet wat dit met haar zal doen, maar zij heeft geen idee wat hij achter haar rug om doet. Het maakt niet uit hoe vaak ze het van andere mensen hoort, op de een of andere manier kan hij op slinkse wijze altijd weer terug in haar leven komen.

Maar deze keer niet. Niet als ik er iets over te zeggen heb. Ik laat dit niet over mijn kant gaan en ik laat hem dit mijn zus niet opnieuw aandoen.

‘Hé,’ zegt hij in de telefoon. Hij probeert zich van me weg te draaien om met haar te kunnen praten, maar ik duw zijn schouder tegen de muur. Hij krimpt ineen.

‘Nee, schatje,’ zegt hij nerveus. ‘Ik ben bij Jaxon thuis.’ Er valt een lange stilte terwijl hij naar haar luistert. ‘Ik weet dat ik dat heb gezegd, maar ik loog. Daarom bel ik ook. Les, ik... Ik denk dat we wat afstand van elkaar moeten nemen.’

Ik schud mijn hoofd om duidelijk te maken dat hij het definitief uit moet maken. Ik wil niet dat ze ‘wat afstand van elkaar nemen’. Ik wil dat hij mijn zus permanente vrijheid geeft.

Hij rolt met zijn ogen en steekt met zijn vrije hand zijn middelvinger op. ‘Ik maak het uit,’ zegt hij emotioneel. Hij laat haar praten terwijl hij stil blijft. Het feit dat hij geen berouw toont, geeft aan wat voor harteloze lul hij is. Mijn handen beven en mijn borst spant zich aan, want ik weet precies wat dit met Les doet. Ik haat mezelf omdat ik wil dat dit gebeurt, maar Les verdient beter, zelfs al denkt ze van niet.

‘Ik ga nu ophangen,’ zegt hij in de telefoon.

Ik duw zijn hoofd tegen de muur en dwing hem om me aan te kijken. ‘Bied haar je excuses aan,’ zeg ik zachtjes, want ik wil niet dat ze me op de achtergrond kan horen. Hij sluit zijn ogen, zucht en doet zijn hoofd naar beneden.

‘Het spijt me, Lesslie. Ik had dit niet willen doen.’ Hij trekt de telefoon van zijn oor en beëindigt abrupt het gesprek. Hij staart enkele seconden naar het scherm. ‘Ik hoop dat je nu blij bent,’ zegt hij, en hij kijkt me weer aan. ‘Want je hebt zojuist het hart van je zus gebroken.’

Dat is het laatste wat Grayson tegen me zegt. Mijn vuist ramt twee keer zijn gezicht voordat hij tegen de grond gaat. Ik schud met mijn hand en loop van hem weg, naar de uitgang. Voordat ik bij mijn auto aankom, trilt mijn telefoon in mijn kontzak. Ik trek hem eruit en kijk niet eens naar het scherm voordat ik opneem.

‘Hé,’ zeg ik, en ik probeer controle te houden over de woede in mijn stem als ik haar hoor huilen aan de andere kant van de lijn. ‘Ik ben al onderweg, Les. Het komt goed, ik kom eraan.’

Er is een dag voorbijgegaan sinds Grayson dat telefoontje heeft gepleegd, maar ik voel me nog steeds schuldig, dus ik plak twee kilometer extra aan mijn hardloopronde voor vanavond om mezelf te straffen. Ik had niet verwacht Les zo vertieft te zien als ze gisteravond was. Ik besef nu dat hem haar laten bellen waarschijnlijk niet de beste manier was om het af te handelen, maar

ik kon niet machteloos toezien en hem zijn gang maar laten gaan met haar.

Het meest onverwachte van Les' reactie was dat haar woede niet alleen op Grayson was gericht. Het leek alsof ze pissig was op alle mannen van de wereld. Ijsberend bleef ze herhalen dat alle mannen 'zieke klootzakken' waren, terwijl ik zat te kijken hoe ze haar mening ventileerde. Uiteindelijk was ze helemaal op, kroop in bed en huilde zichzelf in slaap. Ik lag wakker, in de wetenschap dat ik een aandeel had in haar hartzeer. Ik bleef de hele nacht op haar kamer, gedeeltelijk om er zeker van te zijn dat het goed met haar ging, maar vooral omdat ik niet wilde dat ze op een zwak moment de telefoon zou grijpen en uit wanhoop Grayson zou bellen.

Ze is trouwens sterker dan ik dacht. Ze maakte geen aanstalten om hem te bellen, vannacht niet en vandaag niet. Ze heeft niet veel geslapen afgelopen nacht, dus is ze voor de lunch nog naar haar kamer gegaan om te slapen. Af en toe ben ik voor haar kamerdeur gaan staan om te luisteren of ze niet aan het bellen was, dus ik weet dat ze geen contact met hem heeft gezocht. Niet toen ik thuis was tenminste. Ik weet zeker dat het harteloze gesprek van afgelopen nacht precies was wat ze nodig had om erachter te komen wat voor iemand hij daadwerkelijk is.

Ik trek mijn schoenen uit bij de deur en loop naar de keuken om wat water te pakken. Het is zaterdagavond en normaal gesproken zou ik met Daniel uitgaan, maar ik heb hem al g sms't om hem te laten weten dat ik thuisblijf. Ik moest van Les beloven dat ik bij haar zou blijven omdat ze niet uit wilde gaan met het risico Grayson tegen het lijf te lopen. Ze heeft mazzel dat ze zo tof is, want ik ken niet veel zeventienjarige jongens die hun zaterdagavond zouden opgeven om wijvenfilms te kijken met een verdrietige zus. Aan de andere kant: de meeste broers en zussen hebben niet wat Les en ik hebben. Ik weet niet of het ermee te maken heeft dat we een tweeling zijn, dat we daarom zo'n goede relatie hebben. We hebben geen andere broers of zussen, dus ik heb geen vergelijkingsmateriaal. Misschien vindt ze wel dat ik te beschermend naar haar toe ben, en daar zit wel

een kern van waarheid in, maar ik ben voorlopig niet van plan dat te veranderen. Of überhaupt ooit.

Ik ren de trap op, trek mijn shirt uit en duw de badkamerdeur open. Ik zet de douche aan, loop vervolgens de hal door en klop op haar slaapkamerdeur. 'Ik ga nog even snel onder de douche, bestel jij de pizza?'

Ik leun met mijn hand tegen haar deur en reik naar beneden om mijn sokken uit te trekken. Ik draai me om en gooi ze in de badkamer, en klop dan weer op haar deur. 'Les!'

Als ze dan nog steeds geen antwoord geeft, zucht ik en kijk naar het plafond. Als ze nu met hem aan de telefoon hangt, word ik kwaad. Maar als ze nu met hem belt, dan houdt het in dat hij vertelt dat het mijn idee was dat hij het uitmaakte, en dan zou zij kwaad zijn. Ik wrijf mijn handpalmen over mijn broek en open haar slaapkamerdeur, voorbereid op een verhitte preek dat ik me met mijn eigen zaken moet bemoeien.

Ik zie Les op haar bed zodra ik haar kamer binnenstap, en er komt onmiddellijk een herinnering boven van toen ik nog een klein ventje was. Een herinnering aan het moment waarop ik veranderde. Waarop ik volledig veranderde. Alles, ook de wereld om me heen. Mijn hele wereld veranderde van een plek met volle, levendige kleuren in een saai, levenloos, grijs gebeuren. De lucht, het gras, de bomen... alle dingen die ooit zo mooi waren, werden ontdaan van hun magie op het moment dat ik me realiseerde dat ik verantwoordelijk was voor het verdwijnen van onze beste vriendin Hope.

Ik kon niet meer op dezelfde manier naar mensen kijken. Ik kon niet meer op dezelfde manier naar de natuur kijken. Ik kon niet meer op dezelfde manier naar mijn eigen toekomst kijken. Alles wat eerst een betekenis, een doel en een reden had, veranderde in simpelweg een goedkopere versie van hoe het leven er eigenlijk uit hoorde te zien. Mijn ooit zo bruisende wereldbeeld was plotsklaps een vervaagd, grijs, kleurloos kopietje geworden.

Net als de ogen van Les.

Ze lijken niet op de hare. Ze zijn open. Ze kijken me aan vanaf

haar plek op het bed.

Maar ze zijn niet van haar.

De kleur in haar ogen is verdwenen. Dit meisje is een grijze, kleurloze kopie van mijn zus.

Mijn Les.

Ik kan me niet bewegen. Ik wacht totdat ze begint te knippen, te lachen, weer lol gaat maken na de zieke kutvertoning waarmee ze nu bezig is. Ik wacht tot mijn hart weer begint te kloppen, tot mijn longen weer beginnen te werken. Ik wacht tot ik weer controle over mijn eigen lichaam krijg, want ik weet niet wie er nu de controle over heeft. Ik in elk geval niet. Ik wacht en ik wacht en ik vraag me af hoelang ze dit kan volhouden. Hoelang kunnen mensen hun ogen zo openhouden? Hoelang kunnen mensen zonder adem voordat hun lichaam begint te schokken omdat het wanhopig lucht nodig heeft?

Hoelang moet ik verdomme nog wachten voordat ik iets ga doen om haar te helpen?

Mijn handen raken haar gezicht aan, grijpen haar arm en schudden haar hele lichaam totdat ze in mijn armen ligt en ik haar op mijn schoot trek. Het lege flesje pillen valt uit haar hand op de vloer, maar ik weiger ernaar te kijken. Haar ogen zijn nog steeds levenloos en ze kijkt niet meer naar me, terwijl haar hoofd elke keer weer tussen mijn handen door valt als ik het probeer op te tillen.

Ze verroert geen vin als ik haar naam schreeuw, geeft geen krimp als ik haar sla en reageert niet als ik begin te huilen.

Ze doet goddomme helemaal niets.

Ze zegt niet eens dat het allemaal wel goed komt als alles wat ik nog in mijn borstkas had eruit komt vliegen nu het besef doordringt dat het allerbeste deel van mij dood is.

Hoofdstuk 2

‘Zoek je haar roze shirt en haar effen zwarte broek op?’ vraagt mijn moeder. Ze houdt haar blik vast op het papierwerk dat voor haar ligt.

De man van het uitvaartcentrum leunt over de tafel en wijst een paar plekken aan op het formulier. ‘Nog een paar pagina’s, Beth,’ zegt hij.

Mijn moeder ondertekent de formulieren op de automatische piloot. Ze probeert zich groot te houden totdat ze weggaan, maar ik weet dat zodra ze de deur uit zijn, ze in tranen uitbarst. Het is nog maar achtenveertig uur geleden, maar ik kan al aan haar zien dat ze alles weer opnieuw gaat beleven.

Je zou denken dat iemand maar één keer kan overlijden. Je zou denken dat je het levenloze lichaam van je zus maar één keer vindt. Je zou denken dat je maar één keer de reactie van je moeder hoeft te zien als ze erachter komt dat haar dochter dood is.

Eén keer is verre van waar.

Het gebeurt telkens opnieuw.

Elke keer als ik mijn ogen sluit, zie ik de ogen van Les. Elke keer als mijn moeder naar me kijkt, ziet ze hoe ik haar vertel dat haar dochter dood is. Voor de tweede keer. Voor de derde keer. Voor de duizendste keer. Elke keer als ik ademhaal, met mijn ogen knipper of iets zeg, ervaar ik haar dood weer van begin af aan. Ik vraag me niet af of ik wel accepteer dat ze dood is. Ik vraag me af wanneer ik haar niet meer zal zien sterven.

‘Holder, ze hebben een outfit nodig voor haar,’ zegt mijn moeder weer als ze doorheeft dat ik me nog niet heb bewogen. ‘Ga naar haar kamer en haal het roze shirt met lange mouwen. Het

is haar favoriete shirt, dat zou ze vast aan willen.'

Ze weet dat ik net zomin als zijzelf naar Les' slaapkamer wil gaan. Ik duw mijn stoel van de tafel af en ga naar boven. 'Les is dood,' mompel ik tegen mezelf. 'Ze geeft er geen reet om wat ze nou aanheeft.'

Ik sta stil voor haar deur en weet dat ik haar opnieuw zal zien sterven als ik de deur opendoe. Ik ben niet meer in haar kamer geweest sinds ik haar heb gevonden en het was ook niet mijn intentie om hier ooit nog naar binnen te gaan.

Ik ga naar binnen, sluit de deur achter me en loop door naar haar kledingkast. Ik doe mijn best om er niet aan te denken.

Roze shirt.

Denk niet aan haar.

Lange mouwen.

Denk er niet aan dat je er alles voor over zou hebben om terug te kunnen naar die zaterdagavond.

Effen zwarte broek.

Denk er niet aan hoe erg je jezelf haat dat je haar hebt laten stikken.

Maar dat doe ik wel. Ik denk eraan en ik word weer boos en verdrietig. Ik grijp een handvol shirts die in de kast hangen en trek ze zo hard als ik kan van de hangers totdat ze op de bodem van de kast vallen. Ik grijp de bovenkant van de kastdeur en knijp mijn ogen dicht, luisterend naar het geluid van de nu lege klee-hangers die heen en weer bewegen. Ik probeer me te concentreren op het feit dat ik hier ben en dat ik twee kledingstukken moet pakken en vertrekken, maar ik kan me niet bewegen. Ik kan niet stoppen met het herbeleven van het moment dat ik de kamer in liep en haar vond.

Ik laat me op mijn knieën vallen op de grond, kijk naar haar bed en zie haar nogmaals sterven. Ik ga tegen de kastdeur zitten, sluit mijn ogen en blijf net zolang in deze positie zitten tot ik beseft dat ik hier helemaal niet wil zijn. Ik draai me om en rommel tussen de shirts die nu op de vloer liggen totdat ik de roze met de lange mouwen vind. Ik kijk naar de broeken die nog aan hun klee-hangers hangen en pak er een effen zwarte tussenuit. Ik

gooi hem aan de kant en begin me af te zetten van de vloer, maar ga onmiddellijk weer zitten als ik een dik, in leer gebonden notitieboek vind op de onderste plank van haar kast.

Ik pak het en trek het op mijn schoot, daarna leun ik achterover tegen de kastwand en staar naar de voorkant. Ik heb dit notitieboek eerder gezien. Het is een cadeau dat papa ongeveer drie jaar geleden aan haar heeft gegeven, maar Les zei tegen me dat ze het nooit zou gaan gebruiken omdat ze wist dat het een verzoek was van haar therapeut. Les haatte therapie, en ik heb nooit begrepen waarom mijn moeder haar aanmoedigde om te gaan. We gingen er allebei een tijdje heen toen papa en mama uit elkaar gingen, maar ik stopte met de sessies zodra ze niet meer goed uitkwamen met mijn footballtrainingen. Mijn moeder leek het niet zo erg te vinden dat ik niet meer ging, maar Les is doorgegaan met de wekelijkse consulten tot twee dagen geleden... toen wat ze deed duidelijk maakte dat de therapie niet echt hielp.

Ik open het notitieboek en beland op de eerste pagina, maar het verbaast me niet dat die leeg is. Ik vraag me af of het verschil had gemaakt als ze dit notitieboek had gebruikt zoals de therapeut voorschreef.

Ik betwijfel het. Ik weet niet waarmee we Les van zichzelf hadden kunnen redden. Met pen en papier in elk geval niet.

Ik trek de pen uit de spiraalrug en druk de punt op het papier om haar een brief te schrijven. Ik weet niet eens waarom ik haar schrijf. Ik weet niet of ze op een plek is waar ze me nu kan zien, of dat ze überhaupt ergens is, maar voor het geval dat ze dit kan zien... Dan wil ik haar laten weten wat haar egoïstische daad met me heeft gedaan. Hoe ze me zo hopeloos heeft achtergelaten. Letterlijk hopeloos. En alleen. Met zo verschrikkelijk veel spijt.

Hoofdstuk 2^{1/2}

Les,

Je hebt je broek op de grond in het midden van je slaapkamer laten liggen. Het lijkt alsof je hem net hebt uitgetrokken. Het is vreemd. Waarom zou je je broek op de grond laten liggen als je wist wat je ging doen? Zou je hem op z'n minst niet in de wasmand gooien? Heb je er niet aan gedacht wat er zou gebeuren nadat ik je vond en hoe iemand op een gegeven moment je broek moest oppakken en er iets mee moest doen? Nou, ik raap hem niet op. En ik hang je shirts ook niet terug.

Hoe dan ook. Ik zit in je kast. Op de vloer. Ik weet niet echt wat ik nu tegen je moet zeggen, of wat ik je wil vragen. Natuurlijk is de enige vraag die iedereen zou willen stellen: 'Waarom heeft ze het gedaan?' Maar ik ga je niet vragen waarom je het hebt gedaan, en wel om twee redenen.

- 1) Je kunt geen antwoord geven. Je bent dood.*
- 2) Ik weet niet of het me iets uitmaakt waarom je het deed. Er is niets in je leven wat je genoeg reden gaf om het te doen. En dat weet je waarschijnlijk al als je mama nu kunt zien. Ze is er kapot van.*

Weet je, ik heb nooit echt geweten wat het betekende om ergens kapot van te zijn. Ik dacht dat we kapot waren nadat we Hope hadden verloren. Wat er met haar gebeurde was absoluut tragisch voor ons, maar hoe we ons voelden was niets vergeleken met hoe mama zich nu voelt na wat jij hebt gedaan. Ze is zo ontzettend kapot dat ze het woord zelfs een compleet nieuwe betekenis geeft. Ik wou dat het alleen gebruikt kon worden in situaties zoals deze. Het is absurd dat het is toegestaan om

dat woord te gebruiken in situaties anders dan hoe een moeder zich voelt bij het verliezen van haar kind. Want dat is de enige situatie ter wereld die de term waardig is.

Verdomme, ik mis je zo erg. Het spijt me zo dat ik je heb laten zitten. Het spijt me dat ik niet doorhad wat er nou echt in je omging toen je elke keer zei dat het prima met je ging.

Dus, ja. Waarom, Les? Waarom heb je het gedaan?

H

Hoofdstuk 2^{3/4}

Les,

Nou, gefeliciteerd. Je bent erg populair. Je hebt niet alleen de parkeerplaats van het uitvaartcentrum weten te vullen, maar ook de parkeerplaats daarnaast en die van de beide kerken in de straat. Dat zijn een hoop auto's.

Ik heb me redelijk sterk gehouden, vooral voor mama. Papa zag er bijna net zo slecht uit als zij. De hele begrafenis was best raar. Ik kon het niet helpen dat ik me afvroeg: als je was omgekomen bij een auto-ongeluk of iets anders gangbaars, zouden mensen dan anders hebben gereageerd? Als je niet opzettelijk een overdosis (zo noemt mama het) had genomen, dan denk ik dat mensen wel wat minder raar hadden gereageerd. Het was alsof ze bang voor ons waren, of misschien dachten ze dat een opzettelijke overdosis besmettelijk was. Ze hadden het er met elkaar over alsof we niet eens in dezelfde ruimte zaten. Zo veel blikken en gefluister en meelijdende glimlachjes. Ik wilde mama grijpen en haar daar wegsleuren, haar beschermen omdat ik wist dat ze jouw dood herbeleefde met elke knuffel en elke traan en elke glimlach.

Natuurlijk kon ik niets anders concluderen dan dat iedereen deed zoals ze deden omdat ze ons ergens de schuld van gaven. Ik wist gewoon wat ze dachten.

Hoe kon een gezin nou niet weten dat dit zou gebeuren?

Hoe konden ze de signalen nou niet zien?

Wat voor moeder is dat eigenlijk?

Wat voor broer heeft nou niet in de gaten hoe depressief zijn eigen tweelingzus is?

Gelukkig, toen de begrafenis eenmaal begon, lag de focus niet op ons

maar op de diavoorstelling. Er waren een heleboel foto's van jou en mij. Je zag er op elke foto gelukkig uit. Er waren ook een heleboel foto's van jou en je vrienden, en op die foto's zag je er ook gelukkig uit. Foto's van jou samen met papa en mama van voor de scheiding, foto's van jou met mama en Brian nadat ze hertrouwde, foto's van jou met papa en Pamela nadat hij hertrouwde. Maar ik besepte het pas toen de laatste foto werd vertoond. Het was de foto van jou en mij voor ons vorige huis. Die foto van ongeveer zes maanden nadat Hope vermist raakte? Je had nog steeds dezelfde armband om die je haar ook had gegeven op de dag dat ze werd meegenomen. Het viel me een paar jaar geleden op dat je hem niet meer droeg, maar ik heb er nooit naar gevraagd. Ik weet dat je niet graag over haar praat.

Goed, terug naar die foto. Ik had mijn arm om je nek en we lachten allebei naar de camera. Het was dezelfde glimlach die je ook op alle andere foto's had. Toen pas stond ik erbij stil dat op elke foto die ik ooit van je heb gezien, je precies dezelfde glimlach hebt. Er is geen enkele foto van je met een zure blik. Of een frons. Of expressieloos. Het is alsof je je hele leven dit masker ophield. Voor wie, dat weet ik niet. Misschien was je bang dat een camera permanent een oprecht gevoel van je zou vastleggen. Als we toch eerlijk moeten zijn: je was niet altijd blij. Al die nachten dat je jezelf in slaap huilde? Al die nachten dat ik je vast moest houden terwijl je huilde, maar je weigerde me te vertellen wat er aan de hand was? Iemand met een oprechte glimlach zou niet zo huilen. En ik weet dat je problemen had, Les. Ik weet dat de dingen die er in ons leven zijn gebeurd jou anders hebben beïnvloed dan mij. Maar hoe kon ik weten dat het zo ernstig was als je er nooit iets van liet zien? Als je het me nooit vertelde?

Misschien... Ik vind het verschrikkelijk dat ik dit denk, maar misschien kende ik je niet. Ik dacht dat ik je kende, maar nee. Volgens mij kende ik je totaal niet. Ik kende het meisje dat 's nachts huilde. Ik kende het meisje dat glimlachte op foto's. Maar het meisje dat hoorde bij de tranen én de lach, haar kende ik niet. Ik weet niet waarom je zo vaak nep glimlachte en echte tranen huilde. Als een jongen van een meisje houdt, en al helemaal van zijn zus, dan moet hij weten wat haar aan het lachen maakt en wat haar aan het huilen maakt.

Maar ik wist het niet. En nog steeds niet. Dus het spijt me, Les. Het

spijt me echt dat ik je door liet gaan met de schijn ophouden dat alles wel goed met je ging terwijl je daar in werkelijkheid mijlenver van verwijderd was.

H

Hoofdstuk 3

‘Beth, waarom ga je niet naar bed?’ zegt Brian tegen mijn moeder. ‘Je bent helemaal op. Ga wat slaap pakken.’

Mijn moeder schudt haar hoofd en gaat door met roeren, ondanks het aandringen van mijn stiefvader dat ze pauze moet nemen. We hebben genoeg voedsel in de koelkast om een heel leger mee te voeden, en toch staat ze erop dat ze voor iedereen kookt zodat we niet het ‘medelijdensvoedsel’, zoals ze het noemt, op hoeven eten. Die gefrituurde kip komt me m’n neusgaten uit. Het lijkt erop dat dat het standaardvoedsel is dat mensen bij ons komen afgeven. Ik heb tot nu toe gefrituurde kip gehad bij elke maaltijd sinds de ochtend dat Les is doodgegaan, en dat is vier dagen geleden.

Ik loop naar het gasstel en trek de lepel uit haar handen, daarna wrijf ik met mijn vrije hand over haar schouder terwijl ik roer. Ze leunt tegen me aan en zucht. Het is geen goede zucht. Het is een zucht die aangeeft dat ze er allesbehalve klaar mee is.

‘Alsjeblieft, ga op de bank zitten. Ik kan het wel afmaken,’ zeg ik tegen haar.

Ze knikt en loopt doelloos de huiskamer in. Ik kijk vanuit de keuken hoe ze gaat zitten en met haar hoofd achteroverleunt op de bank om naar het plafond te kijken. Brian gaat naast haar zitten en trekt haar tegen zich aan. Ik hoef haar niet eens te kunnen horen om te weten dat ze alweer huilt. Ik kan het zien aan de manier waarop ze tegen hem aan hangt en hoe ze zijn T-shirt vasthoudt.

Ik kijk weg.

‘Misschien moet je maar bij ons komen wonen, Dean,’ zegt

mijn vader, die tegen het aanrecht leunt. ‘Voor een poosje. Een verandering van omgeving zal je misschien goeddoen.’

Hij is de enige die me nog steeds Dean noemt. Ik gebruik de naam Holder sinds mijn achtste, maar omdat ik naar hem vernoemd ben, vond hij het nooit nodig om me anders te noemen dan Dean. Ik zie hem maar een paar keer per jaar, dus zo erg vind ik het niet dat hij me nog steeds Dean noemt. Al haat ik de naam nog steeds.

Ik kijk naar hem, en daarna naar mijn moeder, die Brian nog steeds stevig vasthoudt in de woonkamer. ‘Dat kan ik niet, pap. Ik laat haar niet in de steek. Nu al helemaal niet.’

Hij probeert het al sinds de scheiding. Mijn vader vindt dat ik naar Austin moet verhuizen. Maar eigenlijk vind ik het hier veel te leuk. Sinds ik verhuisd ben ga ik niet meer graag naar mijn oude woonplaats. Te veel dingen daar herinneren me aan Hope.

Al zullen nu ook een heleboel dingen hier me aan Les doen denken.

‘Nou, mijn aanbod verloopt niet,’ zegt hij. ‘Dat weet je.’

Ik knik en zet de gaspit uit. ‘Het is klaar,’ zeg ik.

Brian komt samen met Pam de keuken in en we nemen plaats aan tafel, maar mijn moeder blijft in de woonkamer zitten, zachtjes huilend op de bank terwijl wij eten.

Ik zwaai mijn vader en Pam net gedag als Amy komt aangereden. Ze wacht totdat mijn vaders auto weg is en rijdt daarna de oprit op. Ik loop naar de bestuurdersdeur en open die voor haar.

Ze glimlacht halfbakken, trekt de zonneklep naar beneden en veegt de mascara van de onderkant van haar zonnebril. Het is nu al ongeveer een uur donker, maar ze draagt nog steeds haar zonnebril. Dat kan alleen maar betekenen dat ze gehuild heeft.

Ik heb de afgelopen vier dagen niet echt veel met haar gesproken, maar ik hoef haar niet te vragen hoe ze zich voelt. Zij en Les waren de afgelopen zeven jaar beste vriendinnen. Als er iemand is die zich hetzelfde voelt als ik, dan is zij dat wel. En ik weet niet eens zeker of ik er allemaal wel zo goed tegen kan.

‘Waar is Thomas?’ vraag ik als ze uitstapt.

Ze duwt haar blonde haar uit haar gezicht met haar zonnebril en zet die op haar hoofd. 'Bij hem thuis. Hij moest na schooltijd zijn vader helpen met wat tuingedoe.'

Ik weet niet hoelang die twee al daten, maar ze waren al samen voordat Les en ik hierheen verhuisden. En dat was toen we in de vierde klas zaten, dus dat is al een tijdje geleden.

'Hoe gaat het met je moeder?' vraagt ze. Zo gauw ze het zegt, schudt ze verontschuldigend haar hoofd. 'Sorry, Holder. Dat was echt een domme vraag. Ik had mezelf voorgenomen dat ik niet zo iemand zou zijn.'

'Geloof me, dat ben je niet,' verzeker ik haar. Ik gebaar wat naar achteren. 'Kom je mee naar binnen?'

Ze knikt en kijkt naar het huis, en daarna naar mij. 'Vind je het erg als ik naar haar kamer ga? Het is ook best als ik daar nog niet mag komen, maar ze had een paar foto's die ik graag zou willen hebben.'

'Ja, dat mag wel.' Gebaseerd op de relatie die ze had met Les, heeft Amy net zo veel recht als ik om naar Les' slaapkamer te gaan. Ik weet zeker dat Les het goed zou hebben gevonden dat Amy spulletjes mee wilde nemen.

Ze volgt me het huis in en de trap op. Het valt me op dat mijn moeder niet meer op de bank zit. Brian moet haar vast hebben overgehaald om naar bed te gaan. Ik loop met Amy de trap op, maar ik heb geen zin om samen met haar de kamer binnen te gaan. Ik maak een hoofdgebaar naar mijn slaapkamer. 'Ik zit daar als je me nodig hebt.'

Ze haalt nerveus diep adem en knikt als ze uitademt. 'Dank je,' zegt ze, en ze kijkt gespannen naar de slaapkamerdeur van Les. Ze loopt er met enige weerstand naartoe, dus ik draai me weg en ga naar mijn kamer. Ik doe de deur achter me dicht en ga op bed zitten, pak het notitieboek terwijl ik achteroverleun tegen mijn hoofdbord. Ik heb haar vandaag al geschreven, maar ik pak een pen omdat ik toch niets anders te doen heb. Of beter gezegd: er is niets anders wat ik wil doen, omdat ik constant aan haar moet denken.

STERRENREGEN

Dean Holder heeft twee mensen ontzettend in de steek gelaten: zijn zus, Lesslie, en zijn vroegere buurmeisje, Hope. Hij neemt het zichzelf kwalijk wat er met hen is gebeurd. Maar terwijl hij zeker weet dat hij het met Lesslie nooit meer goed kan maken, hoopt hij dat dat met Hope ooit nog wel zal kunnen.

Als hij bij de supermarkt een meisje tegenkomt dat sprekend lijkt op Hope, spreekt hij haar aan. Ze stelt zich voor als Sky, en hoe hij ook zijn best doet, ze lijkt zich hem of hun verleden niet te herinneren. Is dit wel de echte Hope? Op een gegeven moment wordt hij zo verliefd op haar dat hij niet meer zeker weet of hij wel wil dat dit zijn buurmeisje is. Want Sky is gelukkig – gelukkiger dan hij Hope ooit gezien heeft.

'De liefde tussen Sky en Holder is onbeschrijfelijk.' – *Rachelleleest.nl*

'Je gaat, of je nou wil of niet, houden van Sky en Dean.' – *Chicklit.nl*

'Dean is absoluut mijn favoriete personage.' – *BooksandKisses.nl*

Colleen Hoover debuteerde met *Sterrenhemel*, het verhaal van Sky. In dit boek geeft ze het woord aan de mannelijke hoofdpersoon: Dean Holder, de jongen op wie talloze meisjes hopeloos verliefd zijn geworden.

ISBN 978-94 0190 268 7 NUR 340

Z&K

www.newadult.nl